

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД міста КИЄВА

01054, м.Київ, вул.Б.Хмельницького,44-В, тел. (044) 334-68-95, E-mail: inbox@ki.arbitr.gov.ua

УХВАЛА

18.11.2025 Справа № 910/14212/25

Суддя Господарського суду міста Києва **Чинчин О.В.**, розглянувши заяву ОСОБА_1 про забезпечення позову і додані до неї матеріали по справі

за позовом ОСОБА_1 до

про 1. Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України» в особі відокремленого підрозділу Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України» у місті Києві; **2.** ОСОБА_2 визнання протиправними дій та скасування рішення

Представники: без повідомлення представників сторін

ВСТАНОВИВ:

ОСОБА_1 звернувся до Господарського суду міста Києва з позовом до Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України» в особі відокремленого підрозділу Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України» у місті Києві та ОСОБА_2 про визнання протиправними дій та скасування рішення.

Одночасно з позовною заявою, Позивачем подано заяву про забезпечення позову.

Ухвалою Господарського суду міста Києва від 18.11.2025 року позовну заяву ОСОБА_1 до Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України» в особі відокремленого підрозділу Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України» у місті Києві та ОСОБА_2 про визнання протиправними дій та скасування рішення залишено без руху.

Суд, дослідивши заяву ОСОБА_1 про забезпечення позову, приходить до висновку, що дана Заява не підлягає задоволенню з огляду на наступне.

Відповідно до статті 136 Господарського процесуального кодексу України господарський суд за заявою учасника справи має право вжити передбачених статтею 137 цього Кодексу заходів забезпечення позову. Забезпечення позову допускається як до пред`явлення позову, так і на будь-якій стадії розгляду справи, якщо нежиття таких заходів може істотно ускладнити чи унеможливити виконання рішення суду або ефективний захист або поновлення порушених чи оспорюваних прав або інтересів позивача, за захистом яких він звернувся або має намір звернутися до суду.

Згідно зі ст. 140 Господарського процесуального кодексу України заява про забезпечення позову розглядається судом не пізніше двох днів з дня її надходження без повідомлення учасників справи.

Згідно з положеннями статті 137 Господарського процесуального кодексу України позов забезпечується:

- 1) накладенням арешту на майно та (або) грошові кошти, що належать або підлягають передачі або сплаті відповідачу і знаходяться у нього чи в інших осіб;
- 2) заборонаю відповідачу вчиняти певні дії;
- 4) заборонаю іншим особам вчиняти дії щодо предмета спору або здійснювати платежі, або передавати майно відповідачеві, або виконувати щодо нього інші зобов'язання;
- 5) зупиненням стягнення на підставі виконавчого документа або іншого документа, за яким стягнення здійснюється у безспірному порядку;
- 6) зупиненням продажу майна, якщо подано позов про визнання права власності на це майно, або про виключення його з опису і про зняття з нього арешту;
- 8) зупиненням митного оформлення товарів чи предметів, що містять об'єкти інтелектуальної власності;
- 9) арештом морського судна, що здійснюється для забезпечення морської вимоги;
- 10) іншими заходами у випадках, передбачених законами, а також міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Не може бути накладено арешт на предмети, що швидко псуються.

Суд може застосувати кілька заходів забезпечення позову.

Заходи забезпечення позову, крім арешту морського судна, що здійснюється для забезпечення морської вимоги, мають бути співмірними із заявленими позивачем вимогами.

Не допускається забезпечення позову у спорах, що виникають з корпоративних відносин, шляхом заборони:

- 1) проводити загальні збори акціонерів або учасників господарського товариства та приймати ними рішення, крім заборони приймати конкретні визначені судом рішення, які прямо стосуються предмета спору;
- 2) Центральному депозитарію цінних паперів та депозитарній установі надавати емітенту реєстр власників іменних цінних паперів для проведення загальних зборів акціонерів;
- 3) участі (реєстрації для участі) або неучасті акціонерів або учасників у загальних зборах товариства, визначення правомочності загальних зборів акціонерів або учасників господарського товариства;
- 4) здійснювати органам державної влади, органам місцевого самоврядування, Фонду гарантування вкладів фізичних осіб покладені на них згідно із законодавством владні повноваження, крім заборони приймати конкретні визначені судом рішення, вчиняти конкретні дії, що прямо стосуються предмета спору.

Не допускається забезпечення позову шляхом зупинення дії рішень (нормативно-правових актів чи індивідуальних актів) Національного банку України, а також встановлення для Національного банку України, його посадових та службових осіб заборони або обов'язку вчиняти певні дії, обов'язку утримуватися від вчинення певних дій.

Не допускається забезпечення позову шляхом:

1) накладення арешту на майно (активи), у тому числі грошові кошти, Фонду гарантування вкладів фізичних осіб або банку, віднесеного до категорії неплатоспроможних, або банку, що ліквідується відповідно до Закону України "Про систему гарантування вкладів фізичних осіб", яке належить або підлягає передачі чи сплаті Фонду гарантування вкладів фізичних осіб або банку, віднесеному до категорії неплатоспроможних, банку, що ліквідується відповідно до Закону України "Про систему гарантування вкладів фізичних осіб", і знаходиться у нього чи інших осіб;

2) встановлення заборони або обов'язку Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, банку, віднесеному до категорії неплатоспроможних, банку, що ліквідується відповідно до Закону України "Про систему гарантування вкладів фізичних осіб", їх посадовим особам, іншим особам під час реалізації Фондом гарантування вкладів фізичних осіб майна (активів) банку, віднесеного до категорії неплатоспроможних, вчиняти певні дії або встановлення обов'язку для таких осіб утримуватися від вчинення певних дій;

3) зупинення дії рішень Кабінету Міністрів України про участь держави у виведенні неплатоспроможного банку з ринку, індивідуальних актів Міністерства фінансів України, прийнятих на виконання таких рішень Кабінету Міністрів України, індивідуальних актів Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, прийнятих у процесі виведення неплатоспроможного банку з ринку, а також встановлення для Кабінету Міністрів України, Міністерства фінансів України, Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, їх посадових та службових осіб заборони або обов'язку вчиняти певні дії, обов'язку утримуватися від вчинення певних дій, що впливають з таких рішень/актів.

Майно (активи), у тому числі грошові кошти, клієнта банку, на яке судом накладено арешт до дня віднесення цього банку до категорії неплатоспроможних або дня прийняття рішення про відкликання банківської ліцензії та ліквідацію банку з підстав, визначених статтею 77 Закону України "Про банки і банківську діяльність" (крім ліквідації банку за рішенням його власників), може бути передано приймаючому або перехідному банку у встановленому законодавством про систему гарантування вкладів фізичних осіб порядку з письмовим повідомленням Фондом гарантування вкладів фізичних осіб особи, в інтересах якої накладено арешт. При цьому передане майно (активи), у тому числі грошові кошти, залишається обтяженим відповідно до ухвали суду про накладення арешту.

Суд, який вирішує спір про право власності на акції (частки, паї) товариства, права акціонера (учасника), реалізація яких залежить від відносної вартості акцій (розміру частки) в статутному капіталі товариства, може постановити ухвалу про забезпечення позову шляхом встановлення заборони на внесення змін до статуту цього товариства щодо розміру статутного капіталу.

Заходи забезпечення позову не повинні порушувати прав інших акціонерів (учасників) господарського товариства. Зокрема, крім випадків, передбачених частиною дев'ятою цієї статті, заборона вчиняти дії має стосуватися лише акцій або корпоративних прав, безпосередньо пов'язаних з предметом спору.

Не допускається вжиття заходів забезпечення позову, які за змістом є тотожними задоволенню заявлених позовних вимог, якщо при цьому спір не вирішується по суті.

Не допускається вжиття заходів забезпечення позову, які полягають в (або мають наслідком) припиненні, відкладенні, зупиненні чи іншому втручанні у проведення конкурсу, аукціону, торгів, тендера чи інших публічних конкурсних процедур, що проводяться від імені держави (державного органу), територіальної громади (органу місцевого самоврядування) або за участю призначеного державним органом суб'єкта у складі комісії, що проводить конкурс, аукціон, торги, тендер чи іншу публічну конкурсну процедуру.

Арешт на майнові права у вигляді майнових прав на цінні папери у внутрішній системі обліку особи, яка провадить клірингову діяльність, накладається в порядку, встановленому статтею 64 Закону України "Про ринки капіталу та організовані товарні ринки".

Не допускається забезпечення позову шляхом накладення арешту на кошти, що знаходяться в Національному банку України або іноземних банках на рахунках, відкритих Центральному депозитарію цінних паперів та/або кліринговим установам для забезпечення здійснення грошових розрахунків.

Не допускається забезпечення позову шляхом накладення арешту на кошти, що знаходяться на кореспондентських рахунках банку.

Суд зазначає, що особа, яка подала заяву про забезпечення позову, повинна обґрунтувати причини звернення із заявою про забезпечення позову. З цією метою та з урахуванням загальних вимог, передбачених Господарським процесуальним кодексом України, обов'язковим є подання доказів наявності фактичних обставин, з якими пов'язується застосування певного заходу до забезпечення позову.

У вирішенні питання про забезпечення позову господарський суд має здійснити оцінку обґрунтованості доводів заявника щодо необхідності вжиття відповідних заходів з урахуванням: розумності, обґрунтованості і адекватності вимог заявника щодо забезпечення позову; забезпечення збалансованості інтересів сторін, а також інших учасників судового процесу; наявності зв'язку між конкретним заходом до забезпечення позову і предметом позовної вимоги, зокрема, чи спроможний такий захід забезпечити фактичне виконання судового рішення в разі задоволення позову; імовірності утруднення виконання або невиконання рішення господарського суду в разі невжиття таких заходів; запобігання порушенню у зв'язку із вжиттям таких заходів прав та охоронюваних законом інтересів осіб, що не є учасниками даного судового процесу.

Умовою застосування заходів до забезпечення позову за вимогами майнового характеру є достатньо обґрунтоване припущення, що майно (в тому числі грошові суми, цінні папери тощо), яке є у відповідача на момент пред'явлення позову до нього, може зникнути, зменшитись за кількістю або погіршитись за якістю на момент виконання рішення.

Обрані заходи до забезпечення позову не повинні мати наслідком повне припинення господарської діяльності суб'єкта господарювання, якщо така діяльність, у свою чергу, не призводитиме до погіршення стану належного відповідачеві майна чи зниження його вартості.

Аналогічна правова позиція міститься у Постанові Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного господарського суду від 13 лютого 2018 у справі №911/2930/17.

У разі наміру звернутися до суду з немайною позовною вимогою, судові рішення у разі задоволення якої не вимагатиме примусового виконання, то в даному випадку не має взагалі застосуватися та досліджуватися така підстава вжиття заходів забезпечення позову, як достатньо обґрунтоване припущення, що невжиття таких заходів може істотно ускладнити чи унеможливити виконання рішення суду, а мала застосовуватися та досліджуватися така підстава вжиття заходів забезпечення позову, як достатньо обґрунтоване припущення, що невжиття таких заходів може істотно ускладнити чи унеможливити ефективний захист або поновлення порушених чи оспорюваних прав або інтересів позивача, за захистом яких він звернувся або має намір звернутися до суду.

При цьому в таких немайнових спорах має досліджуватися, чи не призведе невжиття заявленого заходу забезпечення позову до порушення вимоги щодо справедливого та ефективного захисту порушених прав, оскільки позивач не зможе їх захистити в межах одного цього судового провадження за його позовом без нових звернень до суду.

Аналогічна правова позиція міститься у Постанові Верховного Суду у складі суддів об'єднаної палати Касаційного господарського суду від 16 серпня 2018 року у справі №910/1040/18.

Достатньо обґрунтованим для забезпечення позову є підтверджена доказами наявність фактичних обставин, з якими пов'язується застосування певного виду забезпечення позову. Про такі обставини може свідчити вчинення відповідачем дій, спрямованих на ухилення від виконання зобов'язання після пред'явлення вимоги чи подання позову до суду (реалізація майна чи підготовчі дії до його реалізації, витрачання коштів не для здійснення розрахунків з позивачем, укладення договорів поруки чи застави за наявності невиконаного спірного зобов'язання тощо). Саме лише посилення в заяві на потенційну можливість ухилення відповідача від виконання судового рішення без наведення відповідного обґрунтування не є достатньою підставою для задоволення відповідної заяви.

Заходи до забезпечення позову повинні бути співрозмірними із заявленими позивачем вимогами. Співмірність передбачає співвідношення господарським судом негативних наслідків від вжиття заходів до забезпечення позову з тими негативними наслідками, які можуть настати в результаті невжиття цих заходів, з урахуванням відповідності права чи законного інтересу, за захистом яких заявник звертається до суду, та майнових наслідків заборони відповідачу здійснювати певні дії.

Метою вжиття заходів щодо забезпечення позову є уникнення можливого порушення в майбутньому прав та охоронюваних законом інтересів позивача, а також можливість реального виконання рішення суду та уникнення будь-яких труднощів при виконанні у випадку задоволення позову.

Отже, з урахуванням загальних вимог, передбачених ст. 73 Господарського процесуального кодексу України, обов'язковим є подання доказів наявності фактичних обставин, з якими пов'язується застосування певного заходу до забезпечення позову та їх оцінка судами з належним відображенням у судових рішеннях висновків здійсненої оцінки.

Аналогічна правова позиція викладена в Постанові Верховного Суду 25.03.2019 у справі № 920/622/18.

Як вбачається з матеріалів справи, ОСОБА_1 звернувся до Господарського суду міста Києва з позовом до Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України» в особі відокремленого підрозділу Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України» у місті Києві та ОСОБА_2 про визнання протиправними дій та скасування рішення.

Заява про вжиття заходів до забезпечення позову вмотивована тим, що предметом спору є порушення права Позивача на участь у Щорічному Конгресі Федерації за адресою бізнес-центр Magnett по вулиці Велика Васильківська, 137-139 у місті Києві, на який загальними зборами Відокремленого підрозділу Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України» у місті Києві Позивача обрано ДЕЛЕГАТОМ до КОНГРЕСУ. Проте, останнього не було запрошено, як того вимагають приписи Статуту Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України», затвердженого протоколом щорічного Конгресу Федерації від 12.12.2021 та Положення про відокремлені підрозділи всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України», затвердженого протоколом щорічного конгресу ВГО «Федерація хокею України» від 22.12.2022, у зв'язку з чим порушено права Позивача як члена Федерації, що встановлено Статутом, та Законом України «Про громадські об'єднання», та принципами рівності перед законом; прозорості, відкритості та публічності.

За вказаних підстав просить Суд вжити заходи забезпечення позову шляхом заборони вчиняти відповідачам та іншим особам будь-які дії на підставі та на виконання рішення/рішень, прийнятих Щорічним Конгресом Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України» від 19 вересня 2025 року, проведеним за адресою: бізнес-центр Magnett по вулиці Велика Васильківська, 137-139 у місті Києві, у тому числі, заборони проведення 21 листопада 2025 року Генерального Конгресу Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України».

Згідно зі ст.6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950 №ETS N 005, кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру. В силу приписів ст.17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», судам при здійсненні судочинства необхідно застосовувати Конвенцію та практику Європейського суду з прав людини як джерело права.

Відповідно до ст.13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950 №ETS N 005 кожен, чий права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.

Слід зазначити, що згідно з рішенням Європейського суду з прав людини від 29 червня 2006 року у справі «Пантелеєнко проти України» засіб юридичного захисту має бути ефективним, як на практиці, так і за законом. У рішенні Європейського суду з прав людини від 31 липня 2003 року у справі «Дорани проти Ірландії», було зазначено що поняття «ефективний засіб» передбачає запобігання порушенню або припиненню порушення, а так само встановлення механізму відновлення, поновлення порушеного права.

Статтею 129-1 Конституції України визначений принцип обов'язковості судових рішень, який із огляду на положення ГПК України поширюється також на ухвалу суду про забезпечення позову. При цьому, відповідно до статті 136 ГПК України Забезпечення позову допускається як до пред'явлення позову, так і на будь-якій стадії розгляду справи, якщо невжиття таких заходів може істотно ускладнити чи унеможливити виконання рішення суду або ефективний захист або поновлення порушених чи оспорюваних прав або інтересів позивача, за захистом яких він звернувся або має намір звернутися до суду.

Отже, метою забезпечення позову є вжиття судом, у провадженні якого знаходиться справа, заходів щодо охорони матеріально-правових інтересів позивача від можливих недобросовісних дій із боку відповідача з тим, щоб забезпечити позивачу реальне та ефективне виконання судового рішення, якщо воно буде прийняте на користь позивача, в тому числі задля попередження потенційних труднощів у подальшому виконанні такого рішення.

Аналогічний правовий висновок викладений у постанові №6-605цс16 від 25.05.2016, в якій, зокрема, Верховний Суд України вказав, що забезпечення позову по суті - це обмеження суб'єктивних прав, свобод та інтересів відповідача або пов'язаних із ним інших осіб в інтересах забезпечення реалізації в майбутньому актів правосуддя і задоволених вимог позивача (заявника).

А у постанові Верховного Суду України №6-2552цс16 від 18.01.2017 зазначається, що метою забезпечення позову є вжиття судом, у провадженні якого знаходиться справа, заходів щодо охорони матеріально-правових інтересів позивача від можливих недобросовісних дій з боку відповідача, щоб забезпечити позивачу реальне та ефективне виконання судового рішення, якщо воно буде прийняте на користь позивача, в тому числі з метою запобігання потенційним труднощам у подальшому виконанні такого рішення.

Згідно зі статтями 73, 74, 77, 79 Господарського процесуального кодексу України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень. Доказами є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи. Обставини, які відповідно до законодавства повинні бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватися іншими засобами доказування. Достатніми є докази, які у своїй сукупності дають змогу дійти висновку про наявність або відсутність обставин справи, які входять до предмета доказування.

Таким чином, у кожному конкретному випадку, розглядаючи заяву про забезпечення позову, суд, на підставі поданих заявником доказів, має встановити наявність обставин, які свідчать про те, що в разі нежиття таких заходів можуть виникнути перешкоди для виконання рішення суду у разі задоволення позову. При цьому обов'язок доказування наявності таких обставин покладається на заявника (близька за змістом правова позиція викладена у постанові Верховного Суду від 24.02.2021 у справі №916/2364/20).

Суд зазначає, що оскільки у даному випадку позивач звернувся до суду з немайновими позовними вимогами, судові рішення у разі задоволення таких вимог не вимагатиме примусового виконання, то в даному випадку не має взагалі застосуватися та досліджуватися така підстава вжиття заходів забезпечення позову, як достатньо обґрунтоване припущення, що нежиття таких заходів може істотно ускладнити чи унеможливити виконання рішення суду, а має застосовуватися та досліджуватися така підстава вжиття заходів забезпечення позову, як достатньо обґрунтоване припущення, що нежиття таких заходів може істотно ускладнити чи унеможливити ефективний захист або поновлення порушених чи оспорюваних прав або інтересів позивача, за захистом яких він звернувся до суду.

При цьому в таких немайнових спорах має досліджуватися, чи не призведе нежиття заявленого заходу забезпечення позову до порушення вимоги щодо справедливого та ефективного захисту порушених прав, оскільки позивач не зможе їх захистити в межах одного цього судового провадження за його позовом без нових звернень до суду (близька за змістом правова позиція викладена у постанові об'єднаної палати Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду від 16.08.2018 у справі №910/1040/18, у постановках Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду, зокрема у постановках від 25.02.2019 у справі №924/790/18, від 11.10.2019 у справі №910/4762/19, від 21.02.2020 у справі № 910/9498/19, від 30.09.2020 у справі №910/19113/19, від 30.11.2020 у справі 910/217/20, від 17.12.2020 у справі №910/11857/20, від 15.01.2021 у справі №914/1939/20, від 13.05.2021 у справі №916/2761/20).

Водночас, вирішуючи питання про забезпечення позову, господарський суд має здійснити оцінку обґрунтованості доводів заявника щодо необхідності вжиття відповідних заходів з урахуванням: розумності, обґрунтованості і адекватності вимог щодо забезпечення позову; забезпечення збалансованості інтересів усіх учасників; запобігання порушенню у зв'язку із вжиттям таких заходів прав та охоронюваних законом інтересів осіб, що не є учасниками цього судового процесу. Вжиті заходи забезпечення позову не повинні перешкоджати господарській діяльності учасників правовідносин.

При вирішенні питання про забезпечення позову необхідно виходити з законодавчо встановленої заборони незаконного втручання органів державної влади, в тому числі і судів, у господарські відносини (стаття 6 Господарського кодексу України). Наведене узгоджується із правовою позицією Верховного Суду, викладеною у постанові від 15.08.2018 у справі №907/835/17.

З урахуванням того, що предметом спору є немайнові вимоги - визнання протиправними та незаконними дій Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України» в особі відокремленого підрозділу Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України» у місті Києві та ОСОБА_2 щодо організації участі обраного делегата у зборах Щорічного Конгресу від 19.09.2025 року, визнання протиправним та скасування рішень, прийнятих на зборах Щорічного Конгресу Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України» від 19.09.2025 року, згідно з висновками об'єднаної палати Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду від 16.08.2018 у справі № 910/1040/18, які повинні судом враховуватись в силу ч. 4 ст. 236 ГПК України, в даному випадку необхідно досліджувати питання чи не призведе нежиття заявлених позивачем заходів до істотного ускладнення, чи унеможливить ефективний захист або поновлення порушених прав або інтересів позивача, за захистом яких він звернувся до суду, та чи зможе позивач захистити свої права в межах цього одного судового провадження без нових звернень до суду.

Суд зазначає, що Заявником не наведено фактичних обставин, які б свідчили про реальну ймовірність ускладнення чи унеможливлення ефективного захисту прав позивача, за захистом яких останній звернувся з позовом до суду, у разі задоволення позову.

Необхідно зазначити, що застосування такого заходу забезпечення позову, як заборона вчиняти дії, свідчить про втручання суду у господарські відносини, що є недопустимим з огляду на ст. 6 ГК України.

Крім того, заявником не враховано наслідки впливу зазначених заходів забезпечення позову на діяльність і права інших учасників юридичної особи, а також не доведено обґрунтованості й необхідності втручання суду в їх звичайну господарську діяльність.

Аналіз статей 136, 137 Господарського процесуального кодексу України дає підстави для висновку про те, що заходи забезпечення позову, зокрема щодо заборони іншим особам вчиняти дії, повинні безпосередньо стосуватися предмета спору та бути спрямованими на ефективний захист або поновлення порушених чи оспорюваних прав або інтересів позивача, за захистом яких він звернувся або має намір звернутися до суду.

Суд вважає, що заборона вчиняти відповідачам та іншим особам будь-які дії на підставі та на виконання рішення/рішень, прийнятих Щорічним Конгресом Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України» від 19 вересня 2025 року, проведеним за адресою: бізнес-центр Magnett по вулиці Велика Васильківська, 137-139 у місті Києві, у тому числі, заборони проведення 21 листопада 2025 року Генерального Конгресу Всеукраїнської громадської організації «Федерація хокею України», не відповідає вимогам розумності, обґрунтованості, адекватності, збалансованості інтересів сторін, наявності зв'язку між конкретним заходом забезпечення позову і предметом позовної вимоги (постанова Верховного Суду від 03.05.2022 року у справі № 906/781/21).

Крім того, Суд враховує, що забезпечення позову - це вжиття заходів щодо охорони інтересів позивача від можливих недобросовісних дій з боку відповідача (аналогічний висновок міститься у п. 8.8 постанови Великої Палати Верховного Суду від 18.05.2021 у справі № 914/1570/20).

За таких підстав, Суд приходить до висновку, що Заявником не доведено суду належними, допустимими та достовірними доказами в розумінні ст.ст. 76, 77, 78, 79, 91 Господарського процесуального кодексу України на підтвердження наявності фактичних обставин, з якими пов'язується застосування певного виду забезпечення позову.

Вирішуючи питання про забезпечення позову, господарський суд має брати до уваги інтереси не тільки позивача, а й інших осіб, права яких можуть бути порушені у зв'язку із застосуванням відповідних заходів, оскільки такі обмеження господарюючого суб'єкта можуть призвести до незворотних наслідків.

Статтею 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод "Право на ефективний засіб юридичного захисту" встановлено, що кожен, чий права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.

Одним з механізмів забезпечення ефективного юридичного захисту є передбачений національним законодавством України інститут вжиття заходів до забезпечення позову. При цьому, вжиття заходів до забезпечення позову має на меті запобігти утрудненню чи неможливості виконання рішення господарського суду, прийнятого за результатами розгляду справи, або забезпечити ефективний захист чи поновлення порушених чи оспорюваних прав або інтересів позивача, за захистом яких він звернувся або має намір звернутися до суду, в разі задоволення позову.

Слід зазначити, що згідно рішення Європейського суду з прав людини від 29.06.2006 у справі "Пантелесенко проти України" засіб юридичного захисту має бути ефективним як на практиці, так і

за законом. У рішенні Європейського суду з прав людини від 31.07.2003 у справі "Дорани проти Ірландії", було зазначено що поняття "ефективний засіб" передбачає запобігання порушенню або припинення порушення, а так само встановлення механізму відновлення, поновлення порушеного права.

При вирішенні справи "Каїч та інші проти Хорватії" (рішення від 17.07.2008) Європейський Суд з прав людини вказав, що для Конвенції було б неприйнятно, якби стаття 13 декларувала право на ефективний засіб захисту, але без його практичного застосування. Таким чином, обов'язковим є практичне застосування ефективного механізму захисту. Протилежний підхід суперечитиме принципу верховенства права.

Проте, за висновками суду, обставини, покладені заявником в обґрунтування поданої заяви не вказують на наявність дійсних та достатніх підстав для забезпечення позову, а також такі заходи не можуть вважатись адекватними та співмірними.

Крім того, Суд звертає увагу, що відповідно до статті 321 Цивільного кодексу України право власності є непорушним, ніхто не може бути протиправно позбавлений цього права чи обмежений у його здійсненні, а відповідно до статті 1 Протоколу 1 до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном.

За таких підстав, Суд зазначає, що матеріали заяви не містять будь-яких доказів, які б свідчили про існування очевидної небезпеки заподіяння шкоди правам, свободам та інтересам позивача до ухвалення рішення у справі, а також не містять даних про неможливість захисту прав, свобод та інтересів позивача без вжиття таких заходів забезпечення позову.

З огляду на викладене, господарський суд вважає, що заява ОСОБА_1 про забезпечення позову не підлягає задоволенню.

Керуючись статтями 136, 137, 139, 140, 233, 234, 235 Господарського процесуального кодексу України, Господарський суд міста Києва,-

ПОСТАНОВИВ:

1. У задоволенні заяви ОСОБА_1 про забезпечення позову - **відмовити.**
2. Ухвала набирає законної сили негайно з моменту підписання та може бути оскаржена в апеляційному порядку до Північного апеляційного господарського суду шляхом подачі апеляційної скарги протягом 10 днів з дня її підписання.

Дата складання та підписання повного тексту ухвали: 18 листопада 2025 року.

Суддя

О.В. Чинчин